

מאתר האש

פסקי הלכות ודברות קודש ממרן הגרש"א שטרן שליט"א בעל השביבי אש

פרשת חוקת תש"פ

בענין קברי צדיקים אינם מטמאים

זאת חוקת התורה (ט.ט.)

וטעם טומאת המת בעטיו של נחש, כי הנפטרים בנשיקה לא יטמאו מן הדין, והוא שאמרו: צדיקים אינם מטמאין. (רמב"ן כא)

מאור העינין שביבי אש על התורה

רבי ינאי [בירושלמי, בפסירתו של רבי יהודה הנשיא], אין כהונה היום, ובגמרא דילן בכתובות: אותו היום שמת רבי בטלה כהונה, ובפסחים, כגון שמת נשיא ואיטמי ליה רוב ציבור. וזה ראייה שאין הטעם מפני שאין הצדיקים מטמאים, דהא אליהו דקאמר לה דחייא בעלמא, אבל טעמא משום דעשאוהו כמות מצוה,

ומבואר להדיא דרק בשעת הפטירה והקבורה הותרה הטומאה לכהנים משום כבודו של הנשיא והצדיק, אבל בעצם בודאי דאיכא תורת טומאה אף בצדיקים. ובאמת דכן איתא בשו"ע יור"ד סי' שע"ד סי"א דנשיא הכל מיטמאין לו, עיי"ש.

ה. ומצאתי בס"ד דברים עשירים בזה בספר פנים יפות עה"ת, חוקת, בקרא דזאת התורה אדם כי ימות באוהל וכו', דמיינת התם לדברי התוס' בכתובות דרבינו חיים כהן אית ליה דצדיקים אינם מטמאים, וכתב שם דליכא למימר דטעמו של רבי חיים כהן הוא משום דאתי עשה דקבורת ת"ח ודחי ל"ת דטומאה, דהא בריש יבמות מסקינן דלא אתי עשה דכבוד ודחי ל"ת דטומאה, והטעם הוא משום דטומאה היא ל"ת ועשה דקדושים יהיו לאלוהיהם, אלא העיקר הוא דאית ליה כדעת הרמב"ן דצדיקים אינם מטמאים משום דאותם שנפטרים במיתת נשיקה לא יטמאו מן הדין. ולבסוף מסיק התם דמארונו של יוסף מוכח דצדיקים נמי מטמאים [ונתמון לראיית מהר"ל הנ"ל], ואהא אתי האי קרא דזאת התורה אדם כי ימות באהל, דאפילו מי שהוא בגדר ת"ח שממית עצמו באהלה של תורה נמי מטמא בטומאת אהל וכל הבא אל האוהל יטמא, עכ"ד. ברם לענ"ד הרי חזינן להדיא דדעת הריטב"א, הר"ן והמאירי היא דגבי נשיא וצדיק מופלג לא אסרה התורה את הטומאה מפני כבודם, וכיון שכן שפיר מצינין למימר הכין גם בדעת רבינו חיים כהן, ולמימר דאיהו נמי לא איירי אלא לענין היתר להתעסק בקבורתם בשעת פטירתם מן העולם, אבל אין כוונתו כלל להתיר את ההשטחות על קבריהם, כיון שאינו צורך כלל להם ואין בכך כל ענין של כבוד. ובאמת דכן היא דעת הב"ח והב"י ב"ר"ד סי' שע"ד. [ויש לציין למה דאיתא בזה"ק קס"ח ע"א, דכל מי שעסק בתורה אין מיתתו ע"י מלאך המות, ובגין כך דצדיקא דמשתדל באוריתא לא מסתאבא גופא דיהוה עלייהו רוח מסאבא].

ו. והנה בדעת הרמב"ן ז"ל איכא לעיוני, דהנה מדברי הרמב"ן בפירוש התורה ריש פרשת חוקת מבואר להדיא דאותם צדיקים שמיתתם בנשיקה לא נחית עלייהו טומאה במיתתם, וחזינן לה-דיא דלדעתו לא חייל כלל תורת טומאה עליהו, ואלו מדברי בתורת האדם, ענין הכהנים, שכתב: "ואם הוא אדם חשוב ביותר, כגון הנשיא וכיוצא בו, אדם גדול שאין לו שיעור בקבורה וכבודו בכל אדם שיטמאו לו הכל, מטמאו לו הכהן עם כולם, כיון דמת מצוה הוא וקבורתו מוטלת על המוצאים אותו אין הכהן מטיל המצוה שעליו על אחרים כל זמן שהוא צריך לה כלל, אלא קוברין אותו לפי כבודו בכהנים ובכל אדם", אלמא דבעצם אית בהו טומאה אלא דדיינינן להו כמות מצוה דשרי לכהן לטמאות להם משום כבודם וכדעת הריטב"א הנ"ל. ברם לקושטא דמילתא נראה בדעת הרמב"ן, דבאמת איהו ס"ל דתרתיהו איתניהו בהא מילתא, דנשיא ובכל אדם גדול וחשוב ביותר בדורו באמת אמרינן דמפני הכבוד שחייבים להם חשיבי כמות מצוה ואיכא היתר לטמאות להם במיתתם, אבל מלבד זה ישנם צדיקים מופלגים בדרגא עליונה שכמותם נמצא רק אחד מיוחד בכמה וכמה דורות, כאותם שמתו בעטיו של נחש דאיתא בסופ"ק דב"ב וכיוצא בהם, דגבייהו באמת אמרינן דמעיקרא לא נחית עלייהו תורת טומאה, מחמת מדרגתם המופלגה שזכו לה במה דלאו כל אדם זוכה.

ז. ומעתה נראה לענ"ד למסקנא דמילתא, דבאמת אין מקום להתיר לכהנים להשתטח על קברי צדיקים וכדעת התוס' בב"מ וביבמות הנ"ל וכדמסיק הכין לדינא בשו"ת בתי כהונה סי' כ"ג והובאו דבריו בפתחי תשובה יור"ד סי' שע"ה סק"ב, וכתב שם דמה שנהגו איזה כהנים להשתטח על קברי צדיקים אין להם על מה שייסמוכו, וכתב עוד שם דלא מצינו היתר להיטמא למתים בבית הקברות אלא לצורך מצוה או משום כבוד הבריות, אבל השתטחות בעלמא פשיטא דאין להתיר, עיי"ש. [ועיין מ"ש בשו"ת מנח"א שם בענין מסקנת תשובת בעל הבתי כהונה. והעריני כבוד רבינו הגר"ש אונגר (שליט"א) זצ"ל] למ"ש במעשה אורג פ"ט דאהלות מ"ד בגידון זה].

ח. ומיהו לפום ריהטא היה מקום לדון ולומר דבשעת פטירה ובשעת קבורה אפשר להתיר לכה-נים לטמאות לאנשים גדולים בדורם וכדבריהם דכן היא דעת כמה מגדולי הראשונים ז"ל. אמנם מדברי הב"ח והב"י מבואר דהאידינא לא נהגו להקל אף בזאת, והטעם לדבר זה מבואר בדברי המנחת אלעזר בתשובתו שם, דאם יקילו בזה אתו למיסרך ולהתיר את הטומאה לכל תלמיד חכם ואדם חשוב אשר חפצים ביקרם ויאמרו עליהם שאף הם בכלל גדולי הדור, ומשום לא פלוג רבנן, עדיף טפי להימנע לגמרי מלהתיר איסור טומאת כהנים בקבורת מתים בכל גוונא, כנלענ"ד בזה בס"ד. [ועיין עוד בזה בספר שערי צדק - לבעל החיי אדם בהקדמת הספר וכן בפאת השולחן סי' ב' שנקט בפ-שיטות לאסור. ועיין שו"ת בנין שלמה ח"ב סי' ל' בזה. וראה עוד מה שהאריך טובא בגידון זה בשדי חמד, מערכת ראש השנה סי' א' אות' ו' ועיין אגרות וכתבים מהגר"ק שליט"א].

א. איתא בילקוט שמעוני [משלי רמז תקמ"ד]: "מעשה היה ברבי עקיבא שהיה חשוב בבית האסור-רים ורבי יהושע הגרסי היה תלמידו ומשמשו, ערב יום הכפורים נפטר ממנו והלך לביתו, בא אליהו ועמד על פתח ביתו וכו', אמר ליה: כהן אני ובאתי להגיד לך שרבי עקיבא מת בבית האסורים, מיד הלכו שניהם לבית האסורין והשכיבו את רבי עקיבא על המטה ויצאו, מיד נטפל אליהו ונטלו על כתפיו, וכשראה רבי יהושע כך, אמר לו לאלוהי: רבי והלא אמרת לי אמש שכהן היית וכהן אסור ליטמא במות, אמר לו: דייך רבי יהושע בני, חס ושלום, שאין טומאה בתלמידי חכמים ואף בתלמידיהם". וחזינן מדברי המדרש דפסיקא ליה לאלוהי דליכא כלל תורת דין טומאה בתלמידי חכמים ומשום הכי שרי ליה לכהן לטמאות להם. אמנם רבותינו בעלי התוס' נקטו בפשיטות דמה שהשיב אליהו לרבי יהושע היה דחיויא בעלמא, ועיקר טעמו של אליהו היה מפני דרבי עקיבא היה מת מצוה, שהיה מהרוגי מלכות והיו יראים לקברו וכמבואר בדבריהם בב"מ דף קיד: וביבמות דף סג. דאלוהי לא אמרה אלא לרווחא דמילתא בעלמא, אבל אין זה עיקר טעמו, דלקושטא דמילתא קברי צדיקים מטמאים, ורבי עקיבא שאני משום דהוי בגדר מת מצוה וכנ"ל. [והנה בתשובת הגה"ק משינעווא בדברי יחזקאל שו"ת סי' א' כתב לבאר לשיטתם דמה דהשיב אליהו דצדיקים אינם מטמאים, כוונתו היתה דמחמת כבוד גדול של הצדיקים לכן היוין כמות מצוה. ומיהו קצת תימה יש בדבר, דהרי בדברי התוס' נתבאר להדיא דהא דחשיב כמות מצוה הוא משום דמחמת גזירת המלכות לא היה לו קבורים, וצ"ע].

ב. ומיהו בתוס' כתובות דף קג: כתבו בשם רבינו חיים כהן שאמר דאלמלא היה כשנפטר רבינו תם היה מטמא לו, כשם דחזינא גבי רבי דמשמת בטלה קדושה, דהיינו, דבטלה קדושת כהונה, וכדמוכח מהא דקאמר באותו היום בטלה קדושה, אלמא דאין הכוונה שפסקה ובטלה דרגת הקדושה דשרתה על רבינו הקדוש, אלא דקאי על קדושת הכהונה שנתבטלה מן הכהנים, ועיין שם בדברי התוס'. ולפום ריהטא היה נראה דרבינו חיים כהן פליג על דברי התוס' ביבמות ובב"מ הנ"ל ואית ליה כפשטות דברי המדרש הנזכר לעיל, דתשובתו של אליהו הנביא היתה כפשטות דקברי צדיקים ותלמידי חכמים אינם מטמאים כלל ולכן הותר לטמאות לרבינו הקדוש וגם לרבינו תם וכנ"ל, וכן משמע מדברי הרש"ש בהגהותיו בכתובות שם. אמנם לקושטא דמילתא נראה לומר דבאמת אף רבינו חיים כהן מודה דמעיקר הדין חייל תורת טומאה אף על קבריהם של צדיקים ותלמידי חכמים, אלא דאיהו אתי עלה מטעמא אחרינא, ומשום דאיהו אית ליה דמחמת כבודו ומעלתו של רבינו הקדוש נחית איסור הטומאה בשעת הקבורה דייקא, דהכל חייבים בכבודו של צדיק ות"ח מופלג בדורו ולכן דחינן לאיסור הטומאה, אבל איברא הוא דלבתר הכי אין כל היתר לכהנים לטמא לקברם, דדוקא בשעת המיתה והקבורה הוא דמישתיי לצורך כבודו, והיינו דקאמר דייקא "באותו היום", דדוקא בשעת פטירת רבינו תם היה מטמא לו ולא לאחר מכן.

ג. ונראה לומר עוד, דאפילו בשעה שמטמא עצמו כהן בשעת הקבורה לאותו צדיק וקדוש, מכל מקום חייל על הכהן דין טומאה וצריך לטהר עצמו ככל דיני טומאה וטהרה, אלא שאיסור הטומאה בלבד הוא שנדחה מחמת כבודו של האי גברא רבא, אבל חלות טומאה יש כאן, ומהאי טעמא ניהא שפיר הא דאיתא בגמ' סוכה דמישאל ואלצפן היו עוסקים בקבורת נדב ואביהווא וכן נושא; ארונו של יוסף טמאים היו ולכן לא היו יכולים לעשות את הפסח במועדו, והוכיח בשו"ת מהר"ל סי' ק"נ מהתם דקברי צדיקים מטמאים וכהתוס' בב"מ וביבמות, ולפי דברינו אתי שפיר אפילו לפי דעת התוס' בכתובות הנ"ל.

ד. ובזה נדחה נמי מה שכתב הגר"ש נטנזון ביוסף דעת סי' שע"ג להוכיח מההיא דברכות דף כח: דאמר ריב"ז לפני פטירתו שיוציאו את הכלים מהבית מפני הטומאה, אלמא דאף ריב"ז נמי מטמא במיתתו, וכן הוכיח נמי מהא דאיתא בב"מ דף פה: דריש לקיש הוי מציין מערתא דרבנן בכדי למנוע מהכהנים שלא יכשלו ויעברו עליהן, עיי"ש. דהרי לפי מה שהעלינו באמת נחית עלייהו דין טומאה במיתתם אלא דשרינן להו לטמאות להם מפני כבודם הגדול. [ובאמת מהא דריב"ז ליכא לאוכוחי כלל, דמצינן למימר דריב"ז מחמת ענותנותו הגדולה היה סבור על עצמו שהוא אינו בדרגא זו שלא יטמאו הכלים במיתתו. ועיין זה כתב בשו"ת מנחת אלעזר ח"ג סי' ס"ד לדחות הראיה ממה דאיתא בשער הגלגלים לאר"ל, הקדמה ל"ט, שהאר"ל אמר לפני פטירתו לרבי יצחק הכהן: קום צא מהר מזה, כי אתה כהן והגיע זמני, וכתב המנח"א דהאר"ל אמר כן לרוב ענותנותו, ועיין שם היטב בהן]. ובאמת דכן מוכח נמי מדברי הריטב"א והר"ן דף קג: דעיקר הטעם שבטלה קדושת כהונה בפטירתו של רבינו הקדוש הוא משום שהיה נשיא והכל חייבים בכבודו, וכן איתא נמי בדברי המאירי שם. ובריתב"א מגילה דף ג: האריך טובא בהא מילתא וכתב שם: "והנשיא כבודו לך, כלומר, שאדם חשוב ביותר, כגון הנשיא וכיוצא בו, אדם גדול, שאין לו שיעור בקבורה וכבודו בכל אדם, שיטמאו לו הכל, כיון דהוא צריך לכן קוברין אותו בכהנים ובכל אדם, ולא עוד שהתירו אצל נשיא וכיוצא בו, שאפילו יש לו קוברין וקרובין בעיר התירו שיטמאו לו הכל, שאין כבוד הנשיא ביורשים וקרובים לבד, אלא בכל אדם, וזה שהכריז

שמואל אליעזר שטרך

רב מערב בני ברק
נאב"ד בד"צ שערי הוראה
והרב בד"ץ זכרון מאיר זמרון בעל שבט הלוי זצוק"ל
רח' רבי עקיבא 46 בני ברק

לכבוד הגאון רבי שאול ד. סעיד שליט"א,

מחבר ספרי מנחת שאול, מו"ץ וראש כולל שע"י ק"ק אגודת דודים בבואנוס איירס ארגנטינה

אודות השאלה בענין הכנסת אשה מבוגרת, אשר בדרך כלל אינה בהכרח מלאה, לבית אבות של גויים המאכילים שם נבילות וטריפות, אבל הטיפול שם הוא יותר טוב בהרבה מטיפול בבית אבות פרטי, מלבד שהוא עולה סכום גדול, ושאלתך בפניך האם ניתן להכניסה למקום שמאכילים שם נו"ט לצורך סיעודה בעת זקנתה.

והנה אם בבית אבות הכללי יש בו שיפור איכותי בטיפול הרפואי והוא מתבטא במצבים שגובלים וקרובים לפקוח נפש ויש סבירות להארכת ימיה יותר, הדבר פשוט שיש להכניסה לאותו מקום שהצלתה יותר בטוחה וכל התורה כולה נדחית מפני פקוח נפש.

ואעפ"י שמרן החת"ס בסיום תשובתו הידועה או"ח סי' פ"ד מסיק ומ"מ אני אומר מוטב שיהא שוטה כל ימיו ואל יהיה רשע שעה אחת לפני המקום, אפילו אי נימא דח"ס קבעה כהלכה ברורה למעשה ולא כעצה טובה בעל"מא, שאני התם דהילד הוא בריא בגופו ואינו במצב של סכנה ולכן יש להמנע מלהאכילו דברים אסורים, אבל הכא היא כעת במצב שדורש טיפול צמוד ומ"סור ואיכותי בשמירת הגוף להצילה מכל מיני סכנות שונות שעלולות לבוא והפקוח נפש הוא לפנינו.

ואפילו אי נימא דמצב של שוטה נמי נידון כסכנה מ"מ מלשון קודשו של מרן החת"ס היה נראה לי לדייק, דדוקא התם דאיירי בנער צעיר לימים אז יש להקפיד שלא יגדל הנער על מאכלות אסורות, וכלשונו הזהב שם: "העידו קדמונינו שע"י מאכלות אסורות 'בנערותו' מטמטם הלב ומוליד לו טבע רע", וכנראה דכוונתו היא למה ששינוי גבי בהמה שנתפסמה מאיסור דהיינו דווקא שרוב גידולה הוא ממאכלות אסורות דאז זה נהפך להיות חלק ממנה כיון דנתגדלה מחמתם אבל בזקניה יתכן דלא קפדינן בהא ויל"ע בזה.

והלום ראיתי בשו"ת משיב דברים סי' ס"ב שדן טובא בנידון מעין זה, שהחולה המסוכן זקוק דוקא להיות בבית חולים שבו אין אוכל כשר ואותו המקום יותר טוב ונוח לרפואתו, דבדאי שריני ליה להיכנס לשם, אפילו אם החולה הוא בר דעת גמור לכל דבר, וכתב שם דאין לדמותו לההיא דח"ס, איירי במי שהוא בריא ושלם, אבל חולה שנמצא במצב של סכנה בודאי דשרי לכו"ע, עכ"ד.

וכנראה דלדידיה פשיטא ליה דמצב של שוטה דאיירי ביה החת"ס לא היה מצב של ספק סכנה וכיון שכן שפיר יש מקום להחמיר. ואולי יש לחלק בין שוטה לשוטה, דבדאי יש שוטים שעלולים לעשות מעשים אשר לא יעשו, שגובלים בחשש סכנה.

עכ"פ בנידון דילן אם הטיפול העדיף שינתן לה במקום המסויים הנ"ל יש לו השפעה לענין מידי דחשש סכנה בודאי דיש להכניסה לשם, ודו"ק, ובודאי אם אפשר בנקל להמציא לה שם אוכל כשר ולשלם מעט לאחיות שיאדגו שהאוכל הכשר יגיע אליה, בודאי עדיף טפי וזבה נראה דיצא לכו"ע, גם לדעת החת"ס הנ"ל, כנלע"ד.

פסקי הלכות
בעניני ארוסין ונישואין

ו. מלבד זה כותבים את ההתחייבויות החתן לשאת את הכלה וקובעים זמן משוער למועד החתונה (נ).

ז. אין אנו נוהגים לכתוב התחייבות של קנס ממון על הצדדים אם יחזרו בהם (י).

ח. כותבים את התאריך המדוייק של זמן קבלת הקנין (י).

ט. יקפידו טובא שלא יהיו מחיקות ושינויים בשטר התנאים (נ).

י. לאחר שמילאו את כל הפרטים הנ"ל בתוך השטר בכתב ברור מתכוונים לעשיית הקנינים.

יא. יש שנוהגים שאין כותבים תיבת "וקנינא" אלא לאחר קבלת הקנין מן הצדדים, ויש שמשירים את רגל הקו"ף, אבל אנו אין נוהגים להקפיד בזה (ב).

יב. ממזים שני עדים כשרים שאינם קרובים ואינם פסולים שהם בלבד יהיו עדים על קבלת הקנין מכל המתחייבים בשטר זה (י).

יג. תחילה מקבלים קנין מן המחותנים ואחר כך מן הערבים קבלנים (ק) ולבסוף מן החתן והכלה.

ה. עיין רמ"א חו"מ סי' רמ"ג ס"ז ובסמ"ע שם סק"ב לענין דין קנין על ההתחייבויות לישא. ועיין שו"ת נובי" קמא יור"ד סי' ס"ח. (ובספר עזר מקודש פ"ב סט"ז כתב דלפי מנהג בעלזא אין קובעים זמן החתונה בשמחת התנאים אלא במועד מאוחר יותר).

ו. כן הורה מרן בעל שבט הלוי זצ"ל (מלבד ההתחייבויות לפצות הערבים קבלנים על נזק וגורם נזק)

ועיין בזה בשו"ת מהרש"ם ח"ג סי' קכ"ז ובספר הנשואין כהלכתם פ"ג סע"ב והערות שם.

ז. אם קבלת הקנין היה ביום וכתבת התנאים נמשכת לתוך הלילה כותבים את זמן קבלת הקנין ביום. אך אם קבלת הקנין לא היתה במעוד יום אין לכתוב את זמן היום משום שטר מוקדם. ועיין בסדר כתובה כהלכתה פרק ד' ובשביבי אש חלק שני מסימן ו' ואילך.

ח. וכמו שנתבאר בארוכה בכתובה כהלכתה פרק י"ב.

ט. גם זה נתבאר שם בפרק ג' סעיף ו' ובשביבי אש חלק ראשון סי' ד' בארוכה. וראה עוד להלן פרק שביעי בנידון זה.

י. בכתובה כהלכתה פרק ח' הובאו בהרחבה הלכות כשרות העדים ופסולם, עיי"ש.

יא. לכאורה עם נעשה ערב לפני שחלה התחייבות הצדדים אין צריך מעשה קנין, דבההיא הנאה זהלה מתחייב על פיו גמור ומשעבר נפשיה. אלא דבאמת עיקר דין ערבות בנדוניא ללא קנין אינו דבר מוכרע, ועינין היטב בדברי הרמ"א חו"מ סי' קכ"ט ס"ה ובאבהע"ז סי' ק"ב ס"ו בנידון זה, ומ"מ כיון דאנו עבדינן קנין על התחייבות הערב נראה לפום ריהטא דליכא נפקותא אם המחותנים מקבלים קנין לפני הערב או אם הערב מקבל קנין לפנייהם, ואין הסדר מעכב כלל, כן נראה לכאורה, ועדיין יל"ע בזה.

הגיליון לפי קרח
נתגבד ע"י יידינו הנכבד
הרה"ח **יעקב עזריאל שווארץ שליט"א** - ויליאמסבורג
לרגל שמחת אירוסין נכדו בשעטומ"צ למו"ט
וגדבת יידינו הנכבד
הרה"ר **יוסף וויס הי"ו** - בני ברק
לרגל שמחת נישואי בתו הכלה תחי'
וגדבת יידינו הנכבד
הרה"ר **יוסף צבי ראזנפעלד הי"ו** - בני ברק
לרגל שמחת אירוסין נכדו בשעטומ"צ למו"ט

בית דין לעניני ממונות
תב"ד הבד"צ שליט"א ישבו מיום יום שלישי
בין השעות 20:30 - 19:30 לדיונים קצרים של עד 15 דק'
הדיונים יתקיימו:
בהסמכת ב' הצדדים - ללא יצוג מקצועי
חתימה על שטר מררות - פסה"ד ינתן בכתב תוך שבוע
לפתיחת תקן ניתן לפנות לטל': 03-6161616 - 2 שעות
או לטל': 05331-64677
בימים ראשון ושלישי, מתקיימים הרכיבים הנלווים, לפטים בגלגל תול'

לתרומות והנצחות ניתן לפנות
לטל': 058-3238947
או לדוא"ל: SHVIVIAASH@GMAIL.COM
לקבלת הגיליון מידי שבוע ניתן לשלוח בקשה לדוא"ל
SHVIVIAASH@GMAIL.COM

בית הוראה שערי הוראה
זמני פתיחת בית הוראה בראשות הגאב"ד
בין השעות 9:00-9:30 14:00-14:30
בשאר שעות היממה יושבים חברי הבד"צ
מענה טלפוני 24 שעות ביממה: 03-6161616
בית הוראה לעניני רפואה
03-6148000 או 03-6161616 - שלוחה 3

ניתן לשלוח שאלות
למרן הגאב"ד שליט"א
בפקס: 0722-60-63-61
לקביעת תורים וקבלת קהל
03-6161616 - שלוחה 4

ישמע בערי יהודה

בעזרת הש"ת

מהרה ה' אלוקינו

ובחוצות ירושלים

מהרה ד' אלוקינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים
נעלה את ירושלים על ראש שמחתנו

וקול שמחה
וקול כלה

קול ששון
קול התן

אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה על כל הטוב אשר גמלנו

שהחיינו וקיימנו והגעינו ליום כלולת נכדי היקר

הבחור החתן המופלג בתו"ש בנש"ק

הרב **אפרים שליט"א**

בן חתני הרה"ג רבי מאיר לייפער שליט"א

בן מחו' הרה"צ כקש"ת אדמו"ר מנאדבורנא שליט"א - חיפה

עב"ג

הכלה הבתולה המהוללה ב"ק

מרת **מרגלית תחי'**

בת מחותני הדגול הרה"ג רבי ברוך שטרנבוך שליט"א

בן הגה"צ רבי אליהו שטרנבוך זצ"ל ראב"ד אנטווערפן

וחתן הרה"צ רבי מנחם ארנסטר שליט"א ר"י ויזניץ

חתן כ"ק אדמו"ר מויזניץ זצ"ל

אשר תתקיים בעזהש"ת למזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת

ביום חמישי פר' בלק לסדר "מה טובו אהליך יעקב משכנתך ישראל"

י' תמוז תש"פ לפ"ק

בהיכל בית המדרש הגדול 'אהבת ישראל' ויזניץ

רחוב תורת חיים 8 בני ברק

קבלת פנים בשעה 5:00 החופה בשעה 6:00

שמחת התן וכלה בשעה: 21:15

ובזה אבוא בקריאה של חיבה לקרובינו וידידינו אנ"ש היקרים הע"י

לשוש אתנו משוש ויהי"ר שמשפע שמחה זו

יתמשך לנו וכל בית ישראל להפקד בדבר ישועה ורחמים

בשפע ברכות ושובע שמחות וכט"ס

ובתת ה' שמחה באהליכם ישמח לבי גם אני

ידידכם הדושה"ט המצפה

לקראת בואכם לחיים לשמחה ולשלום

שמואל אליעזר שטרן

פקס: 0722-60-63-61

עקב המצב ניתן יהיה לשמוע פרטים על זמני השמחה

בקו ההודעות: 03-7238681

שמחת השבע ברכות

תתקיים בהיכל בית מדרשינו

רח' הרב קוק 3 בני ברק

ביום שני פר' פנחס הבעל"ט

בשעה: 20:30